

ชื่อเรื่องวิจัย การใช้ชุดนิทานเรื่องเด็กดีมีวินัยเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางสังคมด้านความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเข้าที่สำหรับเด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองปลาเชิงโดยใช้ชุดนิทานคำคล้องจองเพื่อส่งเสริมความมีระเบียบวินัย

ชื่อผู้วิจัย นางสาวพันธิภา จารุจิตร

ปีที่ทำวิจัย ปี พ. ศ. 2562

ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ในการแก้ไขปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อมดังกล่าวอาจทำได้โดยการให้ความรู้เกี่ยวกับการสาเหตุวิธีป้องกันและการแก้ปัญหาต่างๆการปฏิบัติตนเป็นต้นแบบที่ดีที่ถือการอบรมสั่งสอนให้ประพฤติปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมรวมทั้งการส่งเสริมให้มีวินัย โดยเฉพาะวินัยในตนเองแก่เด็กตั้งแต่ปฐมวัยจะช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมที่เหมาะสมการอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสมและการกระทำตัวอย่างที่ดีแก่เด็กเป็นสิ่งสำคัญแก่เด็กที่จะการสร้างวินัยในตนเองที่ดีนั้นจะต้องเกิดจากความรักความอบอุ่นที่ได้

วินัยในตนเองควรได้รับการส่งเสริมตั้งแต่ช่วงปฐมวัยโดยความร่วมมือระหว่างครูและผู้ปกครองซึ่งเด็กคุ้นเคยมากที่สุดและมีความใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุดน่าจะเป็นการส่งเสริมวินัยในตนเองที่มีประสิทธิภาพโดยการช่วยให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการเด็กและวิธีการส่งเสริมวินัยในตนเองแก่เด็กปฐมวัยจากสถานการณ์ที่เป็นปัญหาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม (กานต์ รัตนพันธ์ 2532 : 67-69) พบว่าการใช้ชุดให้ความรู้เป็นวิธีการสื่อสารและมีการบันทึกข้อความจากการสนทนาหรือตอบคำถามของเด็ก

จากสภาพปัญหาที่เปลี่ยนแปลงของสังคมซึ่งส่งผลกระทบต่อฐานะทางเศรษฐกิจและการประกอบอาชีพของบุคคลทำให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองของเด็กไม่มีเวลาดูแลอย่างใกล้ชิดผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะคิดศึกษาว่าวินัยในตนเองของเด็กที่ใช้ชุดนิทาน ซึ่งจะเป็นแนวทางในการช่วยพัฒนาวินัยในตนเองแก่เด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของเด็กศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองปลาเชิงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและส่งเสริมให้เด็กมีระเบียบวินัยและปฏิบัติตามข้อตกลงของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กให้มีความพร้อมในการทำกิจกรรมเพื่อส่งเสริมและฝึกทักษะทางด้านสังคมให้เด็กมีระเบียบวินัยดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัยของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองปลาเชิง โดยใช้ชุดนิทานคำคล้องจองเพื่อส่งเสริมการมีระเบียบวินัยเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเด็กให้มีความมีระเบียบวินัยเหมาะแก่การฝึกฝนพัฒนาการของเด็กเป็นอย่างดี

5. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเก็บของเข้าที่สำหรับเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการใช้ชุดนิทานเรื่องเด็กดีมีวินัย

6. ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ เด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 3-4 ปี ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองปลาแซ่ จำนวน 19 คน
 2. กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ เด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 3-4 ปี ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองปลาแซ่ จำนวน 2 คน ได้มาโดยเลือกแบบเจาะจง
 3. ตัวแปรที่ศึกษา
- ตัวแปรต้น ได้แก่ ชุดนิทานเรื่องเด็กดีมีวินัย
- ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการเก็บของเข้าที่
4. ขอบเขตด้านเนื้อหา

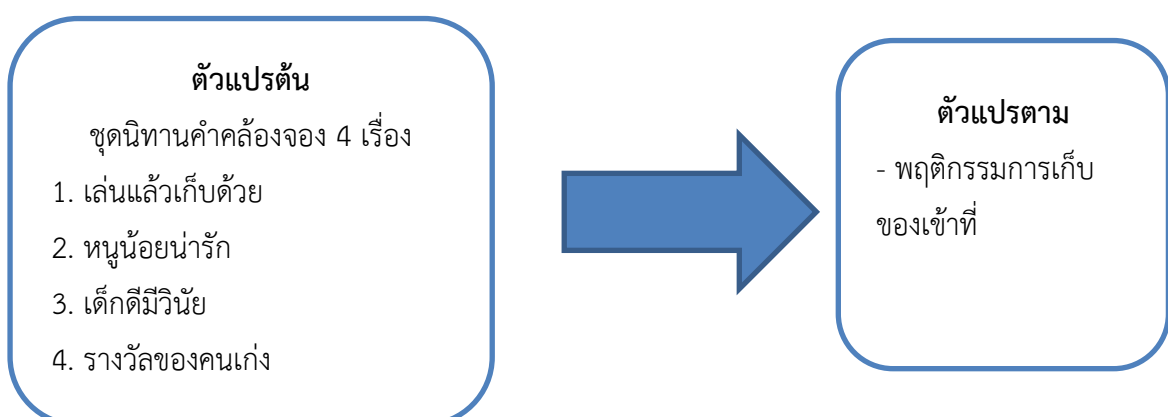
เป็นการศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของเด็กศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองปลาแซ่ มีความจำเป็นที่จะต้องมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและส่งเสริมให้เด็กมีระเบียบวินัยและปฏิบัติตามข้อตกลงของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กให้มีความพร้อมในการทำกิจกรรมเพื่อส่งเสริมและฝึกทักษะทางด้านสังคมให้เด็กมีระเบียบวินัยดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัยของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กวัดบ้านโนนผึ้งโดยใช้ชุดนิทานคำคล้องจองเพื่อส่งเสริมการมีระเบียบวินัยเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเด็กให้มีระเบียบวินัยเหมาะสมแก่การฝึกฝนพัฒนาการของเด็กเป็นอย่างดี

ขอบเขตด้านเวลา เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 1 ครั้งครั้งละ 20 นาที

7. นิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัย

1. ความมีวินัยในการเก็บของเข้าที่ หมายถึง การกระทำของบุคคลในการประพฤติปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมและไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของสังคม
2. ชุดนิทานคำคล้องจอง หมายถึง ชุดนิทานที่ใช้สำหรับการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้เด็กมีระเบียบวินัยในการเก็บของเข้าที่

8. กรอบแนวคิดของการวิจัย

ทฤษฎีสมมติฐานและกรอบแนวคิดของวิจัย

อาร์โนลด์เกเซลล์ (Arnold Gesell 1880-1961) ใช้คำว่าวุฒิภาวะ (maturation) เพื่อหมายถึงการเปลี่ยนแปลงรูปแบบ (pattern) และรูปร่าง (shape) ของพฤติกรรมที่เป็นผลมาจากยีนส์ (genes) หรือความพร้อมของกล้ามเนื้อและระบบประสาทจะปรากฏเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมซึ่งเป็นไปตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ล่วงหน้าทางพันธุกรรมทักษะและพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกันของเด็กแต่ละคนจะปรากฏในเวลาไล่เลี่ยกันเกเซลล์ใช้คำว่าวงจรของพฤติกรรม (cycles of behavior) เกเซลล์และคณะศึกษาพัฒนาการของทารกเด็กและวัยรุ่นอายุแรกเกิด 16 ปี โดยการสังเกตพฤติกรรมด้วยตนเองจากภาพยนตร์และการสัมภาษณ์บิดามารดาและจัดกลุ่มข้อมูลสำหรับเป็นข้อมูลพื้นฐานของบุคลิกภาพ (Personality profile)

เกเซลล์ (Gesell) กล่าวถึงทฤษฎีพัฒนาการทางร่างกายว่าการเจริญเติบโตของเด็กจะแสดงออกเป็นพฤติกรรมด้านต่างๆสำหรับพัฒนาการทางร่างกายนั้นหมายถึงการที่เด็กแสดงความสามารถในการจัดการกระทำกับวัสดุ เช่น การเล่นลูกบอลการขีดเขียนเด็กต้องใช้ความสามารถของการใช้สายตาและกล้ามเนื้อมือซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ต้องอาศัยการเจริญเติบโตของระบบประสาทและการเคลื่อนไหวประกอบกันลักษณะพัฒนาการที่สำคัญของเด็กในวัยนี้ก็คือการเปลี่ยนแปลงทางด้านการเคลื่อนไหวการทำงานของระบบประสาทกล้ามเนื้อการพัฒนาความสามารถในการควบคุมร่างกายการบังคับส่วนต่างๆของร่างกายโดยเกเซลล์ได้ศึกษาความสามารถของเด็กตามแบบธรรมชาติโดยสังเกตพฤติกรรมของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนเติบโตเต็มที่การสังเกตมีทั้งสังเกตด้วยตาและถ่ายภาพยนตร์เอาไว้ศึกษาโดยละเอียดภายหลังผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่าความสามารถของเด็กก็มีเป็นระยะและขั้นตอนแต่ละช่วงอายุมีความหมายและมีความสำคัญแก่ชีวิตเพราะเป็นรากฐานของบุคคลเพื่อเป็นผู้ใหญ่พฤติกรรมของบุคคลจะมีอิทธิพลมาจากสภาพความพร้อมทางร่างกาย ได้แก่ กล้ามเนื้อต่อมกระดูกและประสาทต่างๆ สิ่งแวดล้อมเป็นเพียงส่วนประกอบของการเปลี่ยนแปลงและเกเซลล์ได้แบ่งพัฒนาการเด็กออกเป็น 4 ด้านดังนี้

1. พฤติกรรมด้านการเคลื่อนไหว (gross motor development) เป็นความสามารถของร่างกายที่ครอบคลุมถึงการบังคับอวัยวะต่างๆ ของร่างกายและความสัมพันธ์ทางด้านการเคลื่อนไหวทั้งหมด
2. พฤติกรรมด้านการปรับตัว (fine motor or adaptive development) เป็นความสามารถในการประสานงานระหว่างระบบการเคลื่อนไหวกับระบบความรู้สึก เช่น การประสานงานระหว่างตากับมือ ซึ่งดูได้จากความสามารถในการใช้มือของเด็กเช่นในการตอบสนองต่อสิ่งที่เป็นลูกบาศก์การสั่นกระดิ่งการแกว่งก้านไถ ฯลฯ ฉะนั้นพฤติกรรมด้านการปรับตัวจึงสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางด้านการเคลื่อนไหว
3. พฤติกรรมทางด้านภาษา (Language development) ประกอบด้วยวิธีสื่อสารทุกชนิดเช่นการแสดงออกทางหน้าตาท่าทางการเคลื่อนไหวท่าทางของร่างกายความสามารถในการเปล่งเสียงและภาษาพูดการเข้าใจในการสื่อสารกับผู้อื่น
4. พฤติกรรมทางด้านนิยส่วนตัวและสังคม (personal social development) เป็นความสามารถในการปรับตัวของเด็กระหว่างบุคคลกับบุคคลและบุคคลกับกลุ่มภายใต้ภาวะแวดล้อมและสภาพความเป็นจริงนับเป็นการปรับตัวที่ต้องอาศัยการเจริญเติบโตของสมองและระบบการเคลื่อนไหวของร่างกาย

หยิบอาหารใส่ปากได้นั้นมีการเรียนรู้หลายขั้นตอนขั้นแรกทารกจะใช้มือตะปบชิ้นต่อมาจับของด้วยมือ 4 นิ้ว ติดกันกับฝ่ามือโดยเริ่มใช้ฝ่ามือตอนใกล้ๆ สันมือต่อมาจะเลื่อนไปใช้ใจกลางมือครั้นแล้วหัวแม่มือจึงค่อยเลื่อนมาช่วยจับขั้นสุดท้ายคือการหยิบของด้วยหัวแม่มือกับปลายนิ้วยิ่งไปกว่านั้นที่เซลส์และคนอื่นๆ ได้ตั้งข้อสังเกตว่าการควบคุมการปฏิบัติการแห่งกล้ามเนื้อของเรามีพัฒนาการเริ่มจากศีรษะจรดเท้าเรียกว่า Cephalo Caudal Sequence คือหันศีรษะได้ก่อนชันคอแล้วจึงคว้าคืบนั่งคลานยืนเดินและวิ่งตามลำดับการควบคุมปฏิบัติการกล้ามเนื้อยังมีพัฒนาการเริ่มจากใกล้ลำตัวก่อนเรียกว่า Proximodistal Sequence เช่น ที่แขนขาทรากย่อ มับังคับการเคลื่อนไหวแกว่งแขนขาได้ก่อนมือและเท้าเด็กใช้แขนคล้องก่อนมือและใช้มือคล้องก่อนนิ้ว ดังนั้นเด็กเล็กๆ เมื่อต้องการจับอะไรก็คว้าไปทั้งตัวต่อมาจึงยื่นออกไปเฉพาะแขนแล้วจึงใช้มือและนิ้วมืองัดกล่าวถ้าจะให้เด็กเล็กๆ เขียนหนังสือมักจะได้ตัวโตเพราะกล้ามเนื้อยังใช้ไม่คล่องแคล่วได้แต่วาดแขนออกไปกว้างๆ ต่อเมื่อการบังคับกล้ามเนื้อบรรลุนิติภาวะแล้วจึงสามารถเขียนตัวเล็กๆ ได้เพราะสามารถบังคับกล้ามเนื้อและนิ้ว

จากแนวคิดทฤษฎีของนักการศึกษา ก็เซลโรงเรียนพิจารณาเห็นว่าสอดคล้องการจัดการเรียนการสอนเพื่อมาประยุกต์ใช้แบบผสมผสานการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัยศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก หนองปลาแซงจากแนวคิด/ทฤษฎี/ก็เซล (Gesell)

- พัฒนาการของเด็กเป็นไปอย่างมีแบบแผนและเป็นขั้นตอนเด็กควรพัฒนาไปตามธรรมชาติไม่ควรเร่งหรือบังคับ
- การเรียนรู้ของเด็กเกิดขึ้นจากการเคลื่อนไหวการใช้ภาษาการปรับตัวเข้ากับสังคมและบุคคลรอบข้างการนำมาประยุกต์ใช้
- โครงสร้างของทฤษฎีที่เซลยึดพัฒนาการเด็กคุณลักษณะที่พึงประสงค์และประสบการณ์สำคัญ
- ไม่เร่งสอนสิ่งที่ยากเกินพัฒนาการตามวัยของเด็ก
- จัดกิจกรรมให้เด็กมีโอกาสเคลื่อนไหวกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่ม
- จัดกิจกรรมให้เด็กได้ฟังได้พูดของคำคล้องจองร้องเพลงฟังนิทาน

ทฤษฎีพัฒนาของดีเซล (Gesell) อธิบายถึงพัฒนาการทางกายที่มีรูปแบบที่แน่นอนและเป็นไปตามลำดับขั้นสภาพแวดล้อมมีส่วนช่วยส่งเสริมและต่อเติมพัฒนาการของเด็กก็เซลเน้นถึงการเติบโตและลักษณะของเด็กแต่ละคนแตกต่างกันถึงแม้แบบแผนและขั้นตอนพัฒนาการจะเหมือนกันพัฒนาการของเด็กเป็นกระบวนการที่ประสานสัมพันธ์กับทุกด้านทั้งร่างกายจิตใจ ดังนั้นการพัฒนาเด็กจึงต้องพัฒนาไปพร้อมๆ กันทุกด้านทฤษฎีพัฒนาการทางร่างกายของเซลมีส่วนในการจัดสภาพแวดล้อมและการจัดกิจกรรมให้แก่เด็กโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนาเด็กให้ครบทุกด้าน

สืบศักดิ์ น้อยดัด (2555) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการซึ่งการวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือเด็กปฐมวัยชาย-หญิงที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปีศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนสาธิตละอออุทิศมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตกรุงเทพมหานครจำนวน 1 ห้องเรียนจำนวน 25 คนกลุ่ม

ตัวอย่างได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเองโดยทำการทดลอง 8 สัปดาห์สัปดาห์ละ 4 วันวันละ 40-30 นาทีระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 32 วันเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือแผนการจัดประสบการณ์แบบโครงการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยแบบแผนการวิจัยเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองการวิจัยแบบ One Group Pretest-Posttest Design และทดสอบความแตกต่างของตัวแปรโดยใช้การทดสอบ t – test สำหรับ Dependent Samples ผลการวิจัยพบว่า

1. ก่อนการจัดประสบการณ์แบบโครงการเด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับพอใช้โดยมีพฤติกรรมด้านความรับผิดชอบอยู่ในระดับพอใช้และพฤติกรรมด้านความอดทนอดกลั้นอยู่ในระดับควรปรับปรุงหลังจากการจัดประสบการณ์แบบโครงการเด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านคือด้านความรับผิดชอบและด้านความอดทนอดกลั้นอยู่ในระดับดีมาก

2. หลังจากการจัดประสบการณ์แบบโครงการเด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านคือด้านความรับผิดชอบและด้านความอดทนอดกลั้นสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รชนีหลงขาวและสุลลัมหากันทา (2556) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการใช้นิทานที่มีต่อการรับรู้ความมีระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์

1) เพื่อศึกษาการใช้นิทานที่ส่งผลต่อการรับรู้ความมีระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัยระหว่างก่อนและหลังการใช้นิทานมากน้อยเพียงใด

2) ศึกษาการจัดประสบการณ์แบบปกติที่ส่งผลต่อการรับรู้ความมีระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัยระหว่างก่อนและหลังการจัดประสบการณ์มากน้อยเพียงใด

3) ศึกษาการใช้นิทานที่ส่งผลต่อการรับรู้ความมีระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัยสูงกว่าการจัดประสบการณ์แบบปกติหรือไม่กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนภทริยาอนุบาลอำเภอหรือเสาะจังหวัดนราธิวาสสังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนจำนวน 50 คนซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยหนังสือนิทานเกี่ยวกับความมีระเบียบวินัยจำนวน 14 เรื่องแผนการจัดประสบการณ์สำหรับการใช้นิทานจำนวน 14 แผนแผนการจัดประสบการณ์แบบปกติจำนวน 14 แผนและแบบทดสอบวัดการรับรู้ความมีระเบียบวินัยจำนวน 42 ข้อซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .96 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที (t-test)

9. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

สถานที่ดำเนินงานศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองปลาเชิง

9. 1 กลุ่มตัวอย่าง / กลุ่มเป้าหมาย (จำนวนวิธีการคัดเลือก) เด็กนักเรียนในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กวัดบ้านหนองปลาเชิงจำนวน 3 คนที่มีพฤติกรรมมีการมีระเบียบวินัย

9. 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (เครื่องมือที่เป็นนวัตกรรมเครื่องมือสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลตัวแปรวิธีการพัฒนาและหาคุณภาพเครื่องมือ)

9. 3 ทดลองใช้ชุดนิทานคำคล้องจองเรื่องเด็กดีมีวินัยประกอบด้วย 4 ชุด

1. เล่นแล้วเก็บด้วย
2. หนูอ่อนน้อมรัก
3. เด็กดีมีวินัย
4. รางวัลของคนเก่ง

10. สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. แบบประเมินความสอดคล้องของนิทาน (IOC) คิดเป็นร้อยละ

จากตารางสรุปแบบประเมินความสอดคล้องของนิทาน (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 คนพบว่าชุดนิทานเรื่องเก็บกันดี ๆ นะ, เรามาช่วยกัน, เก็บเองเก่งจังคิดเป็นร้อยละ 86 และนิทานเรื่องหนูจำทำได้คิดเป็นร้อยละ 80 ตามลำดับ

ตารางสรุปผลวิเคราะห์การประเมิน

ก่อนเรียน		หลังเรียน	
ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	S.D.	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	S.D.
1.66	0.027	2.53	0.121
1.53	0.034	2.28	0.126
1.56	0.01	2.44	0.107
1.58	0.012	2.42	0.010

จากตารางสรุปแบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองปลาเชิงปีการศึกษา 2561 ระดับชั้นปฐมวัยห้อง 2 จำนวน 3 คนพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมมีการเก็บของเข้าที่หลังจากการใช้ชุดนิทานคำคล้องจองเด็กดีมีวินัยโดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

2. แบบประเมินความสอดคล้องของแบบสังเกต (IOC)

จุดประสงค์ หรือ เนื้อหา ที่	แบบสังเกตพฤติกรรม	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	ผลการ พิจารณา
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	รู้จักการเก็บของได้อย่างมีระเบียบ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
	รู้จักการจัดของเป็นหมวดหมู่	+1	+1	0	2	0.66	ใช้ได้
	มีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
	ปฏิบัติตามกฎระเบียบได้	+1	0	+1	2	0.66	ใช้ได้

จากตารางสรุปแบบประเมินความสอดคล้องแบบสังเกต (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน พบว่าหลังจากนำชุดนิทานคำคล้องจองเด็กที่มีวินัยมาใช้กับเด็กนักเรียนในโรงเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองปลาแซ่ จำนวน 3 คน พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมในการเก็บของเข้าที่หลังจากการใช้ชุดนิทานคำคล้องจองเด็กที่มีวินัยโดยคิดเป็นร้อยละ 83

3. ระยะเวลาทำการวิจัยและแผนการดำเนินงานตลอดโครงการวิจัย

ระยะเวลาทำการวิจัย 2 เดือน เดือนมกราคม – เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2562

ขั้นตอนในการวิจัย	มกราคม 62				กุมภาพันธ์ 62			
	1	2	3	4	1	2	3	4
1. วิเคราะห์ปัญหา								
2. หาประเด็นปัญหา								
3. วิเคราะห์ตัวแปร								
4. สร้างเครื่องมือวิจัย								
5. ทบทวนวรรณกรรม								
6. เก็บรวบรวมข้อมูล								
7. วิเคราะห์ข้อมูล								
8. จัดทำรายงานวิจัย								

11. ผลการวิจัยพบว่า

1) เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานมีการรับรู้ความมีระเบียบวินัยหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ. 05

2) เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบปกติมีการรับรู้ความมีระเบียบวินัยหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ. 05

3) การใช้นิทานส่งผลต่อการรับรู้ความมีระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัยสูงกว่าการจัดประสบการณ์แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ. 05

ผลการพัฒนาการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเก็บของเข้าที่ของเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองปลาเชิง โดยใช้ชุดนิทานคำคล้องจองเพื่อส่งเสริมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนอายุ 3-4 ปีจำนวน 3 คนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองปลาเชิง ปีการศึกษา 2560 พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมการเก็บของเข้าที่หลังจากการใช้ชุดนิทานคำคล้องจองโดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมโดยมีค่าเฉลี่ย 2. 42 อยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลางค่า S.D. รวมมีค่า 0. 010 จากการประเมินรายข้อพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมเก็บของเข้าที่เป็นอันดับแรก (S.D. = 0.126) รองลงมาได้แก่ (S.D. = 0.121) และ (S.D. = 0.107) ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการและเก็บข้อมูลมีระยะเวลามากกว่า 2 สัปดาห์ขึ้นไป

2. ควรมีการเสริมแรง

นางเกศมณี อัจฉริยะ (ปี พ. ศ. 2559) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาในการเล่นการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาให้นักเรียนชั้นอนุบาล 3 ขวบมีวินัยในการเล่นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม

12. เอกสารอ้างอิงสืบ

ศักดิ์ น้อยตัด. (2555). การศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กสมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ. สืบค้นเมื่อวันที่ 22 มกราคม 2562 : http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Ear_Chi_Ed/Suebsak_N.pdf

รัชนิ หลงขาวและสุวลัยมหากันทา. (2556). ผลของการใช้นิทานที่มีต่อการรับรู้ความมีระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัย. สืบค้นเมื่อวันที่ 22 มกราคม 2562 : https://www.tcithajo.org/index.php/NUR_YIU/article/download/16720/15118.

พรณิดา ผุสดี. (2555). ทฤษฎีพัฒนาการของกลีเซล. สืบค้นเมื่อวันที่ 22 มกราคม 2562: <http://oknation.nationtv.tv/blog/pannida/2012/11/12/entry-5>.

เกศมณี อัจฉริยะ. (2559). การพัฒนาในการเล่นสืบค้นเมื่อวันที่ 21 มกราคม 2562 : <http://bannongbon.ac.th/images/PDF/งานวิจัยการเก็บของเล่น>.